



בשנת

ידיעות קיבוץ הזורע - י"ז בכסלו ה'תשפ"א - 03.12.2020



מותה של אגדה - נפרדים ממראדונה

9 עמוד

הילה תורן

לילך - האור שבלב

6 עמוד

אילת ראטס

חנוכייה לי יש - סיפורי חנוכיות

13 עמוד

פרידה ממסיימי קדנציה:

שרה, אסף, רוני ושלומית | 10 עמוד

3 | עדכונים מהנעשה בקיבוץ

עדכוני תרבות / איריס רפאלי
עדכון בספרייה / גילה לנדסמן
מהנעשה בגינה הקהילתית / תרצה שמע

6 | המדור לשיתוף הציבור: לילך – האור שבלב
ריאיון עם אולגה זוהר / אילת ראטס

8 | מדף הספרים:

'עכשיו זה כתוב' / טליה גולדמן כלב

9 | מותה של אגדה – נפרדים ממראדונה:
ריאיון עם אלברטו בירמן / הילה תורן

10 | מסיימים קדנציה:

פרידה משרה, אסף, רוני ושלומית

12 | חברים משתפים:

הצוללות חוזרות / אסף שני ואילן בר

13 | חנוכייה לי יש: תערוכת חנוכיות חברים

14 | במו ידינו – DIY:

נרות דונג וחנוכייה מבצק מלח / אילת ראטס

15 | שביליסטים – יומן מסע / ניר רענן

16 | היה היה – פינת הארכיון / צוות הארכיון

17 | תרבות ופנאי

פינת התובנה / בועז בש מרץ'

קווים לדמות / שבתאי פרידמן

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור

18 | לקראת שבת

פרשות השבועיים / דובי זמר

אחרי הכל שיר

סוף פסוק

20 | שו"ת – מורן קבאסה / דני נהב

לוח זיכרון | דצמבר

1.12.03	איתן פלג
5.12.17	דורון שפי
7.12.97	מרדכי להב
7.12.00	ארנון תמיר
8.12.02	עידית לוי
10.12.85	נורית ניר
11.12.09	חיה גרסון
12.12.94	דינה מעוז
13.12.12	זאב דביר
15.12.06	פרל וקסלר
16.12.93	אהרון (פטשי) מנחם
17.12.84	ישראל תורן
18.12.95	נחום דוברין
18.12.05	איתן שפירא
20.12.08	מיכל (לוטה) אורן
21.12.03	אנה וקסנר
22.12.77	יוסף שתיל
22.12.84	גיורא ברנר
23.12.98	יהודית מונצ'ש
25.12.04	זאב פלד
27.12.88	רות ברנר
27.12.99	אריה זמיר
27.12.04	פנינה טל
28.12.52	רוברט אולמן
29.12.77	אביהוא איכר
30.12.19	ישראלה נגרי
31.12.98	לידל בארי
31.12.15	אילנה מיכאלי

נפל בתאונת מטוס

הגהה

עמוס גורן

תמונת שער

צילום: גבי מענית

הפצה

שי מוריס, רינה רשקוב

השתתפו בגיליון זה

איריס רפאלי, גילה לנדסמן, תרצה שמע, טליה גולדמן כלב, הילה תורן, אסף שני ואילן בר, נעמי שחם, נחמה ורוני נהב, נחשון שחם, ניר רענן, צוות הארכיון, בועז בש מרץ', שבתאי פרידמן, אהוד דור, דובי זמר, דני נהב ואילת ראטס.

מערכת בשער

עריכה ועיצוב

אילת ראטס

טלפון

050-7450642

דוא"ל

bashaar.hazorea@gmail.com



בערוץ המקומי את הרצאתו של **אהוד דור**:
'**מרוץ הלפיד**' – הרצאה העוקבת אחר הלפיד מהתנ"ך,
דרך המיתולוגיה ועד פסל החירות.

עפיפוניאדה – בשבת בבוקר ה-12.12.20, נפגש להכין עפיפונים: נרכיב, נקשט ונטיס אותם אל על החומרים, הצבעים והחוטים כבר מוכנים... כמובן שאנו נתונים לחסדי הרוח. בכל מקרה, גם אם יירד גשם, נכין את העפיפונים ואם לא נוכל להטיסם, נשמור אותם להזדמנות אחרת. הפעילות מותאמת לכל המשפחה. אין צורך להירשם מראש.

מופעים ופעילות לילדים

מתן הגדול – מופע אש וליצנות (יום ראשון 13.12.20)
ויאיר וענת ורמוט – שרים ומספרים משוררים (יום חמישי 17.12.20): שני מופעי ילדים שיתקיימו בקפסולות של 20 ילדים. תותר השתתפות של ילדים בלבד (ללא הורים) – ההורים יחכו בצד לילדים. ההשתתפות בהרשמה מוקדמת בלבד. <<<

כבר מסתיימת לה 2020...

חנוכה

לפנינו שבוע חנוכה עמוס פעילויות, בתקווה שנוכל לממש את כולן, בהתאם להנחיות והדרישות.

החג השנה הינו בסימן: אירועים לפי שכבות גיל, עם דגש מיוחד על קירוב לבבות בין צעירים לותיקים.

נר ראשון לותיקי הזורע – 10.12.20 – נדליק עם **שרה'לה שרון** בשירה וזמר, עם סופגניות ופונץ'. השתתפות במופע בהרשמה בלבד.

למי שעדיין לא נרשם לפרויקט '**משהו קטן וטוב לחנוכה**' שמרכזת **שני נהב**, זה הזמן להירשם [בקישור הזה](#). ככל שיותר משפחות ירשמו למשימה, כך נוכל לשמח יותר משפחות.

מסורת הרצאות המיתולוגיה בחגים ממשיכה, ולאור ההצלחות הקודמות, ב-**11.12.20 בשעה 20:00**, נשדר

חנוכה 2020 בהזרע!

<p>יום ראשון 13.12.20 17:00-19:00 בגרנוליט מופע של "מתן הגדול" - ליצנות ואש! מותאם לילדים עד גיל המרחב הצעיר (כולל) *המופע בקפסולות של 20 ילדים, הכניסה בהרשמה מוקדמת בלבד! סופגניות מובטחות</p>	<p>יום שבת 12.12.20 10:30 בבוקר - עפיפוניאדה הזורע! בניית עפיפונים, צביעתם והפרכתם. *פעילות זו תלויה במזג האוויר אחה"צ - "משהו קטן וטוב - חנוכה" משפחות משמחות את הותיקים עם לביבות וסופגניות</p>	<p>יום שישי 11.12.20 10:00-11:00 חלוקת חנוכיות לבתי הותיקים מילדי המרחב הצעיר 20:00 בערוץ המקומי - "מירוץ הלפיד" - אהוד דור בהרצאה מאירת עיניים, בלווי מצגת שקופיות אומנותיות. הלפיד- מהתנ"ך דרך המיתולוגיה ועד פסל החירות</p>	<p>יום חמישי 10.12.20 הופעה של שרה'לה שרון והדלקת נר ראשון של חנוכה עם סופגניות ופונץ' (לותיקים) *ההרשמה מראש!</p>	
<p>יום שישי 17.12.20 11:00 בבוקר מופע מחווה "להגשש החיזור" *ההרשמה מראש! מיקום יפורסם בהמשך מיולי בירה - יסתובב בצהריים בין השכונות ויעשה שמח!</p>	<p>יום חמישי 17.12.20 16:30-18:30 שרים ומספרים משוררים מופע מוסיקלי לילדים ענת ורמוט- שירה וסקסופון יאיר ורמוט- שירה וקלידים מופע קסום בין שירי וסיפורי הקלאסיקה שעד היום מרגשים את כולנו *המופע בקפסולות, ההרשמה מראש!</p>	<p>יום רביעי 16.12.20 אחה"צ - נערי שנת בר/ת המצווה של הזורע מחממים את הלב לותיקים עם משלוחי סופגניות אישיים עד הבית 20:00 "מאירות את מגידו" - מופע זום של נשות המועצה</p>	<p>יום שלישי 15.12.20 17:00 מצעד למפיונים בקפסולות מפקד אש כמיטב המסורת סופגניות, תה ופונץ'</p>	<p>יום שני 14.12.20 16:30 הכנת למפיונים וסביבונים *על מקום הפעילות תפורסם הודעה נפרדת</p>

* כל האירועים יערכו בכפוף לתנאי מזג האוויר
** אירועים בהם ההרשמה מראש בלבד - לא תינתן אפשרות להגיע ללא הרשמה!
*** מאחר ומספר המקומות מוגבל - ההרשמה לתושבי הזורע בלבד והינה מחייבת
**** כל האירועים בהתאם להנחיות הקורונה, יש להגיע עם מסיכות ולשמור על ריחוק חברתי

תשהו קטן וטוב לחג החנוכה



בימים בהם אנו עדיין באי-ודאות ולא ברור אם נחזור לסגר נוסף, נרצה להדליק אור ושמחה איש בלב רעהו ולשמר את הקשרים ותחושת היחד בין החברים הצעירים והוותיקים בקיבוץ.

אז כיצד יתנהל פרוייקט "תשהו קטן וטוב לחנוכה"?

- נרשמים בטופס ההרשמה <https://forms.gle/Q1gtXZhfAXJGpk629>
 - מטגנים לביבות / קונים או מכינים סופגניות. (ניתן לקבל מאיתנו קופסא קטנה וחגיגית לארוז את המטעמים).
 - מוסיפים ברכה קטנה אישית מכם - מספר מילים חמות, ציור כיד הדימיון וכו'.
 - מקבלים שיבוץ אקראי למי מחברי הקיבוץ נעביר את השי (יצוין מקום המגורים ומספר הטלפון). חברים שמעוניינים לקבל את אותו השיבוץ כמו בפרוייקט הקודם בסוכות יכולים לציין זאת בטופס ההרשמה.
 - מתאמים עם חברה/ה הקיבוץ הותיק/ה ששובצתם להעניק להם את השי על מועד ההגעה אליהם במהלך החג.
 - והכי חשוב: כשמגיעים לביקור, שומרים על ריחוק פיזי אך מקרבים בין הלבבות. הדלקת נרות משותפת מומלצת בתנאי שתתקיים בהתאם להנחיות ובהקפדה על הכללים.
- בשאלות והערות ניתן לפנות לשני נהב בטלפון מס. 054-5686806

**בתודה מראש
ובתקווה שתצטרפו לפרוייקט.
תרבות הזורע**



הכנת למפיונים וסביבונים - יום שני 14.12.20 - פעילות לילדים ומבוגרים. אתם מביאים בקבוקים/צנצנות או כל כלי קיבול שתמצאו, ואנו נדאג לחומרי יצירה, נרות אלקטרוניים, סופגניות ואווירה. נבקש מההורים לדאוג לקחת חומרי קישוט במידה ולשמור על ניקיון וסדר.

מצעד למפיונים ומפקד אש - יום שלישי 15.12.20 - נתכנס ברחבת הגרנדוליט בשעה 17:00 ונצא למצעד למפיונים, עד למפקד אש שיכינו **נעורי הזורע**. במקום המפגש נדליק נרות חנוכה, נצפה במפקד האש ונתכבד בסופגניות. כל זאת בתנאי שמזג האוויר יהיה איתנו...

כל הפעילות תעשה תוך שמירה על הכללים של ריחוק, ובמקום שיתאפשר בהתאם למזג האוויר.

מופע מחווה לגשש החיזור - יום שישי 18.12.20 בשעה 11:00 (אני מחזיקה אצבעות, כי כבר פעמיים דחינו...). נארח את **עודד צפתי** - במופע מרגש ומומלץ ביותר. נתפנק על סופגניות, ושתייה טובה... השתתפות בהרשמה מראש בלבד.

בשל מגבלות הקורונה - כל אירועי התרבות יערכו לתושבי הזורע בלבד, תוך הרשמה מראש ובהתאם לכל תכתיבי השעה. לא תינתן כניסה לאנשים שלא גרים בהזורע.

מכיוון שהאירועים בהרשמה בלבד ויש מגבלות קשות על כמות האנשים - אנא בדקו את זמינותכם - ההרשמה מחייבת.

■ שבת שלום וחנוכה שמח!

עדכון מהספרייה



מיום א' תהיה תצוגת ספרים חדשים לילדים, לנוער ולמבוגרים, כולל ספרי עיון. את רשימת הספרים ניתן למצוא באתר הספרייה וגם להירשם עבורם. מוזמנים לספרייה בשעות הקבלה, לעיין ולהזמין.

להתראות,
צוות הספרייה.





ניסים ונפלאות בגינה

לנס הגדול הזה שותפים אנשים רבים, ואנו רוצים שוב להודות להם:

למגדלים היקרים, למתנדבים, הנהלת הקהילה ולכל חברי הקיבוץ התומכים והמפרגנים.

שנמשיך להאמין, לרצות ולעשות, לטובת כלל הקהילה. חג אורים שמח,

חג של ניסים ונפלאות!

שלכם, צוות הגינה הקהילתית: רן יפרח, רן סולומון, אריאל לוקס, אורי מאיר ותרצה שמע. ■

הגינה הקהילתית שלנו היא בהחלט סוג של אור, נס וחג גדול בחנוכה הזה, עבור כולנו:

המגדלים, בעלי החלקות, וגם עבור שאר חברי הקיבוץ, גם אלו שטרם הצטרפו אלינו... הצלחנו להקים לנו גינה קהילתית, מאחדת, שביחד ובכוחות משותפים נטפח אותה ונקצור את פירותיה (או ירקותיה, במקרה הזה...)

אחרי פחות מחודשיים מרגע שיצאנו לדרך עם הרעיון, עומדת לה, בשכונת העמק החדשה, גינת ירק גדולה, שופעת ירקות טריים ואורגניים.

הגינה מקבצת אליה 44 משפחות: צעירות עם ילדים קטנים, ותיקות עם ילדים בוגרים, פנסיונרים, חברים ותיקים, סבים ונכדים ואפילו חבר'ה צעירים.

אם חולפים על פני הגינה, בכל שעה משעות היום, ניתן לראות את חסות הסלנובה, לצד עלי הסלק והמנגולד, את ראשי הכרובים ואת שלל עשבי התיבול, וביניהם ידיים, רגליים וראשים בין הערוגות.

אלו בעלי החלקות, עוקרים עשבים שוטים, מגדרים, מטפחים וקוטפים תוצרת נפלאה.





לילך, האור שבלב

ריאיון עם אולגה זוהר - רכזת לילך / אילת ראטס

אמנם הפעילות של לילך התחדשה עם סיום הסגר הראשון, אבל אוכלוסיית בית שקמה, שהיא אוכלוסייה בסיכון גבוה, עדיין לא יכולה להגיע לכאן. במקביל לכך 'גילאור' של המועצה נסגרה, כך שנוצר ביקוש בקהילה לפעילות חברתית-יצירתית מקומית, לצד ה'היצע' שהתפנה בלילך, עקב ההגבלות על בית שקמה, כאמור. כעת כל המשתתפים בפעילויות המגוונות שלילך מציעה, הם חברים מבוגרים מקהילת הזרע. לאור זאת, אופי הפעילות השתנה במקצת, וגם מתווה העבודה. אולגה: "אנחנו נפגשים כאן כל בוקר בקבוצות קטנות, בכל יום לפעילות אחרת – מלאכות יד שונות כמו סריגה, אריגה, רקמה, אפייה וכו', מרכז תעסוקה (עזרה באריזה לחממות ולמדגה), הרצאות, סרטים, ביודנסה (ראו בהמשך), מעגלי שיחות, דינמיקה קבוצתית, משחקים קבוצתיים קוגניטיביים, קליעת סלים ועוד ועוד"

במה לדעתך הפעילות הזו תורמת למשתתפים?

אולגה: "החשיבות של הפעילות כאן היא בראש ובראשונה בתחום החברתי. הבריאות קשה לכולנו, במיוחד בתקופה הזאת. לילך משמשת קודם כל כמועדון למפגש חברתי אנושי. כאן אפשר לפגוש חברים, לשמוע דברים אחרים וגם להרחיב אופקים ולהפעיל את הגוף – במפגשי ביודנסה או פעילות גופנית. באשר למלאכות היד, ידוע כי יש להן ערך גבוה מבחינה רגשית, מוטורית וסיפוק נפשי. לכל סוג של יצירה, ולא משנה באיזה תחום, יש השפעה של ריפוי עמוק על הנפש, והיא מהווה כמובן דרך לביטוי עצמי ולנתינה."

הבוקר החברים מתאספים בלילך כדי לצפות בסרט, שדוד בראון הגיע להקרין. חלקם משתתפים קבועים

אומרים שחוסנה של קהילה נמדד, בין השאר, בעזרה הדדית ובדאגה לקבוצות הזקוקות לתמיכה. אחת מקבוצות האוכלוסייה הללו היא אוכלוסיית הגיל השלישי, אשר כיום מבינים כי בה בעת, קבוצה זו עשויה להוות משאב משמעותי לקהילה ומקור כוח בפני עצמו. אחד המקומות שמייצגים בצורה יפה את הדואליות הזו, בו מתקיימים תחת קורת גג אחת פעילות חברתית-יצירתית, לצד תעסוקה שיש בה תרומה ישירה לקהילה – הוא לילך.

את לילך הקימה לילי חזן לפני 35 שנה (ראו מסגרת בעמוד הבא) ומאז שסיימה את עבודתה כאן, התחלפו מספר רכזות. בשנה האחרונה מרכזת את הפעילות בלילך אולגה זוהר, ולצידה עובדות צביה דור, תמר בר ואורית אבריאל.

בשנים האחרונות ועד הסגר הראשון בחודש מרץ, לילך פעלה בעיקר עם אוכלוסיית בית שקמה ורק מעטים מבני הגיל השלישי המתגוררים בבתיהם בקיבוץ, הגיעו לכאן. אולגה מספרת, כי החלום היה להרחיב את הפעילות ולהחזיר את הקהילה ללילך. אפשר להגיד ש'בזכות' הקורונה, החלום הזה מתחיל להתגשם. אולגה: "בסגר הראשון שגרת הפעילות שלנו הופסקה עד חודש יוני, והתחלנו לתת שירות לקהילה מרחוק. הגעתי לכאן פעמיים בשבוע, ויחד עם הדס לוי הייטנר – המלווה המקצועית שלנו, והדר ירון, הכנו חומרים לעבודה עצמית בבתיים, בעיקר משחקים קוגניטיביים שונים – דפי תשבצים, סודוקו, מנדלות לצביעה וכו'. את החומרים שלחנו לבתי החברים ובמקביל גם נתנו שירות טלפוני למי שהיה זקוק לכך – שיחות טלפון לתמיכה או כל עזרה אחרת."



ביודנסה בלילך



אולגה זוהר

על לילי ולילך – היסטוריה מקומית

בשנת 1985 החלה להפעיל לילי חזן מקום ל'תעסוקה מוגנת', עבור מספר חברים שלקו בבעיות בריאות שונות. הפעילות התקיימה באחד מ'חדרי החולים' של אז, עם הרבה כוונות טובות אבל מעט אמצעים ותקציב דל. ההתחלה לא הייתה קלה והיו גם התנגדויות, אבל בעזרתם של ריו לביא ז"ל, שהיה רכז ועדת שיקום, ברוך רפאלי ז"ל, שהיה המזכיר ויעקב שריר יבדל"א, שהיה הגזבר, הצליחה לילי להפוך את הפעילות המצומצמת הזו למפעל שנקרא לילך, כפי שהוא מוכר לנו כיום.

לאחר תהליך ארוך וסכום כסף נכבד מתורם אנונימי, הוחלט לבנות את בית לילך מעל מקלט בית וילפריד. המבנה תוכנן ע"י דני ארז, ונבנה תוך זמן קצר ובאהבה רבה. גם התכנון הפנימי נעשה ביד אוהבת ונבנה בידי המיומנות של אלפרד אורן, הנגר המיתולוגי. בית לילך החדש נחנך ב-1986, ובאופן סימבולי קיבלה לילי את המפתח למקום ביום הולדתה ה-50.



לצידה של לילי עבדה, במשך שנים רבות, מרלין לאופר ועוד רבים וטובים היו שותפים לעשייה. הבית החל להתבסס, הפעילות התרחבה ומהר מאוד המקום התמלא בחברים, שהגיעו מפאת בעיות בריאות שונות. כל זאת התאפשר, גם בזכות התמיכה הנדיבה שזכו לה ממוסדות הקיבוץ, תמיכה כלכלית ומוראלית.

לילי ריכזה את הפעילות בלילך במשך 21 שנים, במהלכן המקום פרח והפך למודל לחיקוי ואבן שואבת למוסדות שונים, שבאו להתרשם וללמוד מהנעשה במקום.

– מכוונים אותי לגשת לאדם, לילד ולכל יצור חי שניצב מולי, ממקום ביוצנטרי. העיקרון הביוצנטרי הוא ציר מרכזי גם בביודנסה, והמשמעות המעשית שלו היא שהחיים במרכז. להעניק לחיים שמולי כבוד, הודיה, הערכה, לראות את האדם שמולי. להרגיש ולדעת את הצרכים שלו ולתת מענה במגוון אפשרויות, דרך הלב. התקרבות דרך הלב, קודם כל."

לפני שבע שנים נכנסה אולגה לעולם ה'ביודנסה' – שיטה להתפתחות והעצמה אנושית דרך מוסיקה ותנועה, שפותחה בשנות ה-60 ע"י האנתרופולוג-פסיכולוג הצ'יליאני רונלדו טורו ארנדה.

אולגה: "הביודנסה אפשרה לי לאחד את שני העולמות בהם עסקתי עד אותו זמן – החומר והרוח. זו שיטה שמשלבת מוסיקה, תנועה ומפגש אנושי. הביודנסה ממלאת אותנו בשמחה וחיוניות והיא מתאימה לכולם – אנשים בריאים כמו גם בעלי מוגבלויות שונות, בכל גיל. במפגשים הללו אני רואה אצל המשתתפים אור פנימי שנדלק, גם אצל אלו שיכולת התנועה שלהם מוגבלת מאוד. אפילו אדם שמקובע למקום או שיושב בכיסא גלגלים, יכול להשתתף בשיעור וליהנות מאנרגיית החיים שזורמת בחדר, בין האנשים. בדרך התנועה אנחנו יכולים להתחבר לתודעה הגבוהה." אולגה מעבירה שיעורי ביודנסה (או מאפשרת ביודנסה, כהגדרתה) בלילך בימי ראשון אחת לשבועיים, וגם כחוג בבית שקמה (ובמקומות נוספים מחוץ לקיבוץ). <<<

בפעילויות כאן ועבור חלקם זו הפעם הראשונה. האווירה נעימה וחברית, אולגה משדרת חמימות ואכפתיות, דואגת לכל מי שבסביבתה, כולל לי. מוזגת משקה חם, מציעה עוגה, מראה, מסבירה, מחייכת. גם נותנת לי רעיונות לפעילויות יצירה שונות עם הילדים בבית, ובהמשך אני מבינה, מהו החוט המקשר בין כל הנקודות. היא פנסיונירית של משרד החינוך ועד לפני מספר שנים ניהלה גן ילדים בעפולה, במשך 27 שנה. היא עלתה מארגנטינה בשנת 90, לאחר שהתאהבה בישראל עשור קודם לכן, בעת ביקור בארץ, ולאחר מכן כסטודנטית לאדריכלות מטעם הטכניון. בארגנטינה גם עבדה כמורה בבתי-ספר יסודיים יהודיים. כן, אולגה היא אשת אשכולות – בנוסף ללימודי אדריכלות ועיצוב פנים והיותה גננת מוסמכת, היא בעלת תואר ראשון בהוראה עם התמחות בדרמה ואומנויות, הוסמכה כמורה לאומנויות הטקסטיל (עם מיקוד בגיל השלישי) ובשנים האחרונות למדה ועובדת בתור משקמת באומנות. כמו כן, במהלך 15 שנים האחרונות, אולגה מתמחה בתרפיות הוליסטיות שונות: עבודה עם תדרים של מודעות על, רייקי, קארמה תרפיה, תטא הילינג ועוד.

היית גננת במשך קרוב ל-30 שנה, את מרגישה שיש דמיון או קשר בין עבודה עם הגיל הרך לגיל השלישי?

אולגה: "בהחלט כן. כל הידע שרכשתי, המיומנויות שפיתחתי דרך אומנות, חינוך, הנחייה וטיפול הוליסטי

האם יש לכם צורך בתמיכה נוספת מהקהילה, מתנדבים או עזרה אחרת?

אולגה: "נשמח שיגיעו אלינו חברים להרצות בתחומים שונים. אנשים שעוסקים בפעילות מעניינת במסגרת העבודה או תחום הלימוד שלהם, למשל, או אנשים שחוו או עשו דברים מיוחדים וירצו לחלוק אותם איתנו. נשמח גם למתנדב/ת שיכול/ה לעזור לנו בתפירת יד או תפירה במכונה.

נשמח מאוד שענפים נוספים בקיבוץ ייעזרו בשירותינו, כפי שעושים בחממות במדגה, להם אנחנו עוזרים באריזת התוצרת (במסגרת של מרכז תעסוקה). הפעילות הזו, של תרומה לקהילה ולענפים, היא כל כך חשובה ומשמעותית ואנחנו רוצים לפתח אותה.

אני מקווה שנוכל בהמשך לארגן מעין ירידים, בהם נמכור את ה'תוצרת' המקומית שלנו – בובות, תיקים, סלים קלועים, שטיחים ושאר היצירות היפות והשימושיות שמכינים כאן. כשזה יגיע, נשמח שהקהילה תבוא, תראה וגם תקנה – ההכנסות מכך יהוו מקור לגאווה

ליוצרים וגם יאפשרו רכישה של חומרים נוספים, לטובת הפעילות שלנו.

לסיום, אולגה מספרת לי, עם ניצוץ קל בעיניים, שהזרע היא אחת המתנות הגדולות בחייה: "מצאתי כאן אנשים מדהימים, שנותנים מכל הלב, שאכפת להם, שמכבדים. הגישה היא כל כך אנושית ולבבית. אני מרגישה שלילך והזרע, מתאימים לי כמו כפפת משי ליד. נותנים לי כאן מקום לעשות ויש הערכה הדדית. אני פורחת כאן וזה גורם לי לרצות לתת את הטוב ביותר שבי".

את הניצוץ הזה בעיניה של אולגה, אני לוקחת איתי. האופטימיות והחיוביות שלה מדבקות. וכמו שאולגה אמרה במהלך הריאיון איתה (וציטטה את רונלדו טורו): "כשאני מביטה בעינייך, אני רואה את עצמי". הלואי שכולנו נראה את עצמנו אחד בשני, ואת האור שבלב.

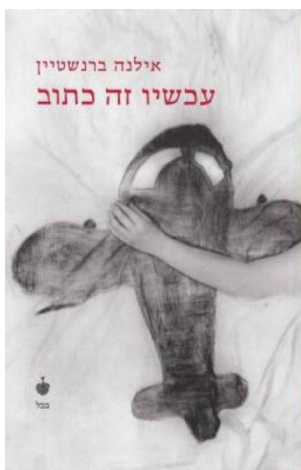
תודה לאולגה על הריאיון. תודה גם ללילי חזן, צביה דור ותמר בר, שעזרו בהכנת הכתבה. ■

מדף הספרים



'עכשיו זה כתוב' מאת אילנה ברנשטיין / טליה גולדמן כלב

ברנשטיין מעיזה לעסוק בכנות וחושפניות ברגשות לא לגיטימיים, כביכול. גם בספרה החדש, 'מחר ניסע ללונה פארק', שעבורו כאמור זכתה בפרס ספיר השנה, היא עוסקת ברגשות של אם שאינה מסוגלת ואינה רוצה את ילדיה. היה לי קשה לקרוא את שני ספריה אלו. ברנשטיין מטיחה את האמת של גיבוריה בפנים באופן כמעט בלתי נסבל לעיתים, הופך קרביים, מרתק ובלתי נשכח, כזה המשנה משהו בנפש הקורא, כזה שצריך וראוי לקרוא. ■



לפני שבועיים נרצחה עוד אישה על ידי בעלה. זה כבר דבר שבסגרה בחדשות שלנו. באופן כללי, נראה שבימים אלו שלפני חג החנוכה, אנו משוועים יותר מתמיד לנס גדול. הגיבורה בסיפור של ברנשטיין הבינה, כי שום נס חנוכה לא יקרה לה והיא החליטה להציל את עצמה. אילנה ברנשטיין (כלת פרס ספיר על ספרה האחרון 'מחר ניסע ללונה פארק'), כתבה את הספר 'עכשיו זה כתוב' לפני יותר מעשור. במרכז הסיפור אישה המחליטה לרצוח את בעלה, לא נותרה לה כל ברירה אחרת. אחרי שנים של התעללות וטרור כלכלי ומיני היא מחליטה לעשות מעשה. הספר נורא אבל אי אפשר להניחו מהיד. הקוראים לטובתה, אנחנו רוצים שתצליח, מה שהופך את הספר לנורא עוד יותר. בדומה לספרים אחרים שלה, אין שם לדמויות והוא מסופר בגוף ראשון, דיווח לקוני של האירועים המתרחשים זרם המחשבות.

ברנשטיין אמיצה. ספרה זה נדחה על ידי מספר הוצאות עקב תוכנו ה'בעייתי'. לכתוב על אישה הרוצחת את בעלה זה לא ראוי, זה לא יפה. לרצוח נשים בשגרת יומנו מדי חודש בחודשו, לזה אנחנו רגילים.

מותה של אגדה: נפרדים ממראדונה

ריאיון עם אלברטו בירמן / הילה תורן

אינדיווידואליסט וגם שיתף את כולם, את כל השחקנים, מה שעזר להם לשפר את משחקם וללמוד ממנו. הייתה לו טכניקה ארגטינאית מיוחדת במינה.

והאם אתה חושב שהוא יותר גדול מפלה? ומסי?

אני לא חושב שהוא יותר טוב מפלה, כי הם שיחקו באותה תקופה. לגבי מסי, לדעתי אי אפשר להשוות ביניהם, כי הם שיחקו בתקופות שונות. לדעתי, מסי היום בהחלט לא פחות טוב, אם לא יותר טוב ממראדונה.

בעקבות מותו של מראדונה, הוכרזו שלושה ימי אבל בארגנטינה, מה דעתך על כך?

בושה וחרפה, אך זוהי ארגנטינה. יש ניצול ציני של תהילת המפורסמים, כדי לגרום לאנשים לשכוח מטרדות היומיום. בארגנטינה תמיד השתמשו בספורטאים כדי שיהיו 'פרסומת' ויגרמו לעם לשכוח מכל שאר הצרות.

■ תודה לך אלברטו על הריאיון!



בשבוע שעבר (25/11/2020), העולם נפרד מדייגו ארמנדו מראדונה, כדורגלן ומאמן ארגנטינאי, מגדולי הכדורגלנים בכל הזמנים.

בחודשים האחרונים התבשלה בראשי המחשבה לקחת על עצמי משהו חדש ושמעתי שמחפשים עורך 'בשער'. אז לא אכביר במילים, כי העת לכך עוד תגיע בהמשך, אך בינתיים, אילת אתגרה אותי וביקשה שאכין איזושהי כתבה ל'בשער', על כל דבר העולה ברוחי, כדי שאתחיל להשתפשף קצת לקראת התפקיד החדש. כמובן, נעניתי מיד לאתגר ונקראתי לדגל. התחלתי לחשוב עם עצמי, מה מתאים ככתבה הראשונה שלי ב'בשער'.

ואז זה קרה – ביום רביעי בערב, כל תוכניות האקטואליה עצרו לרגע מהעיסוק היומיומי המייגע בקורונה ובמשבר הפוליטי הנוכחי, כדי לדווח על מותה של אגדה – דייגו ארמנדו מראדונה, אשר נפטר מדום לב בגיל שישים. ואז זה הכה בי – זה יהיה נושא הכתבה! אולי חלקכם לא יודעים, אבל אני חצי ארגנטינאית. אימי היא ארגנטינאית בכל רמ"ח איבריה, ומראדונה כיבב בסלון של בית הוריי באופן קבוע, לאורך שנות השמונים והתשעים. כמובן שהמחשבה הבאה שלי הייתה: "לכי לראיין את אלברטו! כי אין מתאים ממנו לריאיון זה".

גילוי נאות 1: אלברטו הוא הדוד שלי (אח של אימי, עידית ז"ל).

גילוי נאות 2: אלברטו ואימא שלי הם ילידי ארגנטינה.

מיהו מראדונה בשבילך?

אחד השחקנים הגדולים שהיו אי פעם בכדורגל, הוא עובר את כולם! הוא הגדול מכולם! שחקן מושלם מבחינה טכנית.

האם יהיה נכון לומר: "בארגנטינה יש לפני ואחרי מראדונה"? (כפי שהתבטא חוליו גרונדונה – נשיא ההתאחדות הארגנטינאית).

אני מסכים עם זה לגמרי, כי ארגנטינה זה "עולם הכדורגל".

מה עשה אותו לשחקן הכי טוב בכל הזמנים?

מראדונה היה שחקן מושלם. הוא גם היה



בשבוע שעבר נערך אירוע פרידה ממספר ממלאי תפקידים, שמסיימים קדנציה ויוצאים לדרך חדשה: שרה מענית, אסף בר, רוני גלעד ושלומית אלישב נגרי. להלן חלק מן הדברים שנישאו באירוע.



רוני

שלוש שנים בלבד של חיכוכים
בתוך מערבולות של ויכוחים
עם חברים שבך משתלחים...
ואני זוכר בעיקר חיכוכים.

ניהול מש"א - תפקיד קשה וכפוי טובה
זה ממש לא פיקניק, וגם לא מסיבה
אחרי עובדים יש לחזר, לאתר
לשבץ, לנייד, לתמחר ולעיתים גם לפטר

תוכנת שכר חדשה, בלגן מוחלט
קורונה עלינו, מוציאים לחל"ת
חשבות שכר מפוצלת, מס איזון עדיין חידה
ומול כל אלה את עומדת כמעט יחידה...

לעולם לא כועסת או רוגזת, תמיד זמינה
מכילה את כולנו, מחייכת בהבנה
והמציאות לא פשוטה, אין כאן ניסים
את משאירה אחרייך גם חברים כעוסים...

רוני, היום נפרדים ממך
ואת רותם מחליפתך - נברך
בנחיתה רכה, וקליטה נוחה
והפורום הזה ייתן לך את מלוא התמיכה !!

אסף

מנהל מנוסה ונמרץ
שמחומר משובח קורץ
לא פשוט לנהל עניינים
כשהמגזר העסקי די על הפנים...

מאוריאל ירשת גזברות זהירה
עם גישה סולידית ברורה:
לא מהמרים - ולכן לא נוסקים אל על
ובשל כך גם לא צונחים לתהום ככלל...

בין המשק לקהילה קיימת הפרדה
ובין הגזברים מתקיימים יחסי עבודה
ולמרות קשיי תזרים, המצריכים אלתורים ותמרונים
נראה, אסף, שאתה שולט היטב בעניינים
ומעביר היום לעופר מערכת מסודרת
גם אם התחזית הכספית לעיתים די קודרת
ולשניכם, בדרככם החדשה מאחלים לכם הצלחה
ולעסקים שלנו - קצת מזל וצמיחה !!

משאבים ומזכירים / דובי זמר

בהזרוע לא קל להיות בעל תפקיד
כשאת כבודך בידי הציבור אתה מפקיד
יותר מידי חברים קצרי רוח
זה עם הראש באדמה, וזה עם החזה נפוח
מתנפלים עליך ברגשות תסכול וקיפוח
עשרים וארבע / שבע בלי רגע לנוח...
חברים דעתניים, עקשנים, בלתי מתפשרים
על כל קוצו של יוד עושים שרירים

להפעיל קהילה רב תרבותית ורב דורית
נראית על פניה משימה בלתי אפשרית:
אתה בתפקיד - אז הינך נועד
להיות לחוץ בין החברים והממסד:
את מי להעדיף? את הקיבוץ או החבר?
להתחבר למצוקת היחיד? על העקרונות לוותר?
וכשצוברים ניסיון וריקושטים מהציבור
האסימון נופל, ואז זה לגמרי ברור
שלקיבוץ ולחבר יש אותו אינטרס
ותפקידך הברור הוא את שניהם לשרת
כדי שהקהילה והמשק רבי הפוטנציאל
יתפתחו, ישגשו וימריאו אל על...

הרבה תלאות, מהמורות, לא נעים, לא נורא
בימים של קורונה והידוק חגורה
להרים את הראש, לעודד, לא להתייאש
להתמודד עם קשיים, לכבד את היש

שרה

מורכב, מסובך ולא פשוט בכלל
לכהן כמזכיר של הפרט והכלל
לרצות את כולם, לגשר בין דעות שונות
ואיך שהוא לשמור על העקרונות

לספוג עלבונות מחבר נרגז שצועק
להיות מבוגר אחראי ולהתאפק
ועל סף הגמר, בלוח זמנים לחוץ
להשלים הסכם בעצ"ם ותקנון קיבוץ

בקדנציה קשה שיערך הלבין, ובקיצור
בשביל ד"ר לספרות, כל אחד כאן הוא סיפור.
תודה לך, שרה, את מסיימת ולאן שאני מסתכל
עדיין אינני רואה למי את מעבירה את המקל...





ולפעמים, החגיגה נגמרת
ומגיע הזמן להחליף משמרת
זה ממשיך לדרך חדשה
וזה מוריד הילוך לקראת פרישה

ניפרד לשלום, בוודאי עוד ניפגש
נשתדל לזכור את הטוב, ובהחלט - יש
אז נאמר לכם: תודה רבה ולהתראות
כי ארבעתכם להזורע יקרים עד מאד !!

ב ה צ ל ח ה !



תריסר שנים אצלנו נוכחת
כל מה שזז בסביבה - מבטחת
בענפי הביטוח עושה סדר:
ביטוח צד ג', ביטוח עדר
ביטוח סיעודי, ביטוח חו"ל, ביטוח אש
ביטוח כל קטסטרופה שיש
ביטוח רכב, קהילה ועסקים
ושבר מכני של כלים נשחקים
ביטוח נושאי משרה וקבלנים
חבות מעבידים וכל הסיכונים
אחריות מקצועית וחבות המוצר
ביטוח דירקטורים, והיריעה תקצר ...

והכל באחריות ובמסירות, במטרות דבקה
בנוסף לאימהות הבית, הדואגת לאספקה
והיום אושרי חלק מתפקידך מקבלת.
ואת רק ביטוחי בריאות מנהלת
חדרך ההומה נותר די ריק בינתיים.
וחלקנו מפיחות בו חיים בארוחת צוהריים.
שלומית, תודה על שירות מסור מכולנו
ואת אושרי, שנראה אותך יותר כאן בינינו!



לשרה

לאסף

עת סיום תפקיד מזכירת קיבוץ ומזכירת פרט.
וכך פסעה לעולמנו, מגלות בית ספר 'מגידו', מחנכת
כיתה מפוארת, אהובה ורבת ניסיון, די מהר התברר:
1. שה'כיתה' קצת יותר מורכבת. יש בה פרחים,
מלכים, מופלים לרעה, וטובי לבב שעולמם חרב
עליהם או פשוט קצת התקלקל.
2. וגם הסתבר, שה'גלות' נותנת מרחב נשימה ובחזרה
יש לסגור פערים ורגע להיזכר - "מה היה לנו כאן??"
בכשרון גדול הסתגלת למרחב הפעולה החדש.
הבאת איתך רוח צוות, ראיית החבר, תחושותיו
וצרכיו, ויכולת מרשימה להעמדת גבולות (על כך נודה
לשלל תלמידך המגוונים).
נושאים רבים טופלו ועברו נייעור קל או נייעור עמוק
יותר: תקנונים, נושאים אישיים ומהלכים חברתיים.
השילוב בין ההיכרות המעמיקה שלך עם הקיבוץ
לרגישות הטבועה בך, אפשרו לבחון כל מקרה לגופו,
על רקע היסטוריה אישית ובכפוף למציאות הנדרשת
כיום. ידעת להיות אוזן קשבת.
מאחלים לך לחזור לעסוק בחשוב לך - כתיבת הספר,
נכדים, משפחה וחברים (לא קיבוץ, אולי קצת...)
מודים לך מקרב לב על תרומתך האישית, המסירות,
השותפות ושעות אין ספור של נתינה ללא תנאים.
מאחלים לך הנאה רבה, חופש, אור ודרור.

התלבטתי האם סיום תפקיד הוא גם פרידה, או רק
סיום תפקיד...
והחלטתי שזה רק סיום תפקיד. ולמה? כי בשנתיים
וקצת שעבדנו יחד והתמודדנו עם אתגרים גדולים
ולא פשוטים בצד העסקי, גיליתי בך שותף אמת בעל
ערכים קיבוציים מפותחים, החושב על טובת הכלל
לפני עצמו. נכון להירתם לכל משימה, לוקח אחריות
וכל זה בשקט אופייני.
לכן, אסף, מבחינתי זו לא פרידה, זה רק סיום קדנציה
ואני משוכנע שקהילת הזורע תדע בעתיד ליהנות
מכישוריך.
מאחל לך ליהנות מהתפקידים שעוד נבנו לך. אין לי
ספק שתבצעם ביושר, באומץ, בהגינות ואחריות ואני
בטוח שתטבע את חותמך במקומך החדש ותובילו
בבטחה.
הרבה הצלחה ושמור על קשר.

כתב והקריא: רענן פרנס

כתב והקריא: קורן רביב





”נערה טובה יפת עיניים, לנו יש ...”
תמה קדנציה בהזרוע.

אני מרשה לעצמי לומר שזכינו בך. אני גם מרשה לעצמי לומר שהכל התחיל בעין השופט: אני סיימתי, את התחלת והשאר היסטוריה. צעדנו כברת דרך, ואת ידעת בדרכך המיוחדת להנחות, לנחם, להעצים, והכל בטון רך ונחמד (חוץ מלמי שצעק עלייך!)
שיא של חשבות שכר חלפו בהזרוע במהלך הקדנציה שלך, ולמזלנו זכינו, בסופו של דבר, בלירן ועדי. ה'הרגל' כבר מוטמע, ה'שינוי' בהזרוע די הוטמע. ניכר שהמחלקה התייצבה והשתפרה ממש. זה רגע להצטער, שלא תהיי כאן לקטוף את פירות הצלחת המהלך והמחלקה.
נאחל לך הצלחה בכל אשר תלכי. יכולותייך, הן בליווי והנחיית תהליכים בארגון והן במפגש פרטי עם חבר או שכיר, משוכללות ומקדמות. והכי חשוב - היותך אשת סוד, כתף חמה ומענה לכל פונה.
כבר מתגעגעים וסומכים עלייך שתעשי חיל באשר תלכי!!

כתבה והקריאה: שחף כליפה



מרב שנים שאני עובדת במשרד ההנהלה, אינני זוכרת מתי הגעת לעבוד בבניין, אך זוכרת אני כמה שמחתי להצטרפותך. ובאמת, מייד מצאנו שפה משותפת, אולי בגלל הגיל, אולי בגלל שעבדנו פעם יחדיו בבית הילדים.
באת לתחום חדש לגמרי עבורך, אך למדת אותו מא' ועד ת', לקחת קורסים, ימי עיון והתמקצעת, לפעמים גם על חשבונך הפרטי.
אנשים באו אלייך להתייעצות ומידע, אותם קיבלו בשקט, בדיסקרטיות וברצון לב.
מעבר לעבודה, מצאתי חברה טובה שתמיד מוכנה להטות שכם ולעזור בהכנות של ישיבות, עזרה באירגוני טיולים, שי לחג והרמות כוסית. הגדלת ראש הרבה מעבר למה שקיים בתיאור התפקיד שלך. לקחת על עצמך את הטיפול בבניין הנהלת חשבונות, הזמנת ציוד משרדי בצורה מרוכזת, לקחת אחריות על הניקיון והמנקות, ארגון הארכיון של הנהלת חשבונות ועוד הרבה דברים. כמו כן, התחלת במסורת יפה של ציון ימי הולדת על ידי ברכה, שוקולד ופרחים. כל זאת בהתנדבות, מתוך יוזמה אישית שלך.
הכל עשינו יחדיו, תוך כדי עזרה אחת לשנייה. כשהחלטת לעזוב התעצבתי, אך הבנתי שהגעת להחלטה שאין חזרה ממנה, וכנראה נגמר פרק בחייך ואת כעת זקוקה לשינוי.
לי תמיד תחסרי, בתור שותפה וחברה, ואני מאחלת לך הצלחה והנאה בהמשך דרכך.

כתבה והקריאה: רינה רשקוב

חברים משתפים



הצוללות חוזרות

בשבת האחרונה יצאה לדרכה שיירת הצוללות השנייה, בהפקתו של שי חזן האחד והיחיד, ובשיתוף ארגון 'הדגלים השחורים' ו'חקירה עכשיו'.

השיירה יצאה בשני ראשים - דרומי וצפוני, שחברו זה

לזה בתל אביב ומשם המשיכו יחדיו לירושלים. הצוללות חנו בסמוך לבית המשפט העליון, משם ניתן היה להמשיך רגלית גם לרחוב בלפור.

גם הפעם המוחים דרשו חקירה מלאה בפרשת הצוללות. לאורך המסלול, בנקודות שונות, נאמו אישי

ציבור ואנשי צבא בדימוס, ביניהם גיורא ענבר, עמירם ליון, עמי איילון, עוזי ארד ואחרים. זכורים בעיקר דבריו של עוזי ארד, יועצו לשעבר של נתניהו, על חשד כבד לפגיעה של ממש בביטחון המדינה, בפרשה זו. ■

תודה לאסף שני על הדיווח ולאלילן בר על התמונות



טלי וייס ליד 'F-35' בת"א



שייקה חזן בתחנה הסופית, מול ביהמ"ש העליון

חנוכייה לי יש

בשבוע שעבר פניתי לחברים באמצעות אתר הקיבוץ, בבקשה לשתף אותנו בחנוכיות המיוחדות שלכם, יודעים אתם לכבוד מי... ההיענות אמנם לא הייתה גבוהה, אבל מעט התמונות והסיפורים שהגיעו אליי היו בהחלט מיוחדים ומרגשים. תודה לשלושת המשתתפים ב'תערוכה', הינה היא לפניכם:

החנוכייה של נעמי שחם

בשנת 1956, בהיותי בת 14, בשיעורי יצירה במתכת אצל המורה אהוד טל, יצרתי לקראת חנוכה חנוכייה של פליז ונחושת. העבודה ארכה כמה שבועות, היה זה אתגר לא קל ואהוד מאוד עזר לי. בערב חנוכה הבאתי את החנוכייה כמתנה להוריי, עליזה וקורט קמון. הם שמחו והיו גאים ביצירה של בתם, והנרות האירו את החדר הקיבוצי הקטן בו גרנו. מאז ועד מותה של אימא עליזה, לפני שלוש שנים, זו הייתה החנוכייה של המשפחה. לאחר מותה חזרה אליי החנוכייה, המזכירה לי בכל חנוכה כיצד תכננתי ויצרתי את המתנה להוריי.



החנוכייה של משפחת נהב

במשפחת נהב עוברת חנוכייה יפה מזה כמה דורות. ידוע לנו כי זוהי חנוכייה עתיקה, אבל לא ידוע ממתני, באילו נסיבות נרכשה ועל ידי מי. אין לדעת מי היה בעליה של החנוכייה לפני סבינו גרטרוד וליאו נהב, לא נשארנו לנו תעודות ואין את מי לשאול. כשהסבים חיו בהזורע (מ-1952 ועד מותם) לצד שלושת ילדיהם – מאיר נהב, יצחק נהב וליזה רפאלי, הייתה מתכנסת המשפחה בביתם להדליק את החנוכייה. סבתא כיבדה אותנו בלביבות תפוחי אדמה עם שמנת ורסק תפוחי עץ.

זוהי מנורת קנים בדגם מנורת המקדש, כשבראש כל קנה כלי קיבול לשמן דמוי סירה, מחופה במכסה הנפתח ונסגר לצורך מילוי השמן וטיפול בפתיל. מכל 'סירה' משתלשל פעמון קטנטן ועל כל מכסה ניצבת דמות של בעל חיים או עץ. את השמש ניתן כמובן להוציא ממקומו ולהדליק בעזרתו את הנרות.

לפני כמה שנים שלחנו את החנוכייה לטיפול ושימור במוזיאון ישראל, כדי לעצור תהליכי בלייה של ציפוי הכסף, שם היא עוררה התרגשות רבה. בתחילה חשבו שזוהי חנוכייה מסדרה שיוצרה עבור משפחת רוטשילד, במפעל צורפות בפרנקפורט וערכה נאמד בממון רב. בבדיקה מדוקדקת יותר התברר, שלא מדובר ביצירה מקורית של המפעל המיוחס ההוא, ועדיין החנוכייה יפה, מיוחדת ויקרה לליבנו. רוני ונחמה נהב (פרסום חוזר).



החנוכייה של נחשון שחם

חנוכיית כיפת ברזל, המגינה על שמונה יישובים בדרום הארץ. את החנוכייה בניתי במסגרת תחרות חנוכיות שהיתה בקיבוץ ובפסלסטופיל, לכבוד הצבתה הראשונה של כיפת ברזל בשנת 2011.

החנוכייה, כשמה כן היא – עשויה מחלקי ברזל (כגון צינורות, ברגים וכד') שנמצאו בפסלסטופיל. מפת ישראל עשויה מפלטת ברזל חתוכה במכשיר פלזמה. ■





נרות חנוכה משעוות דבורים

בשנים האחרונות אנחנו מכינים בבית נרות חנוכה משעוות דבורים. יש לכך יתרונות בריאותיים וסביבתיים ([הקליקו לקריאה נוספת](#)), זה קל וכיף להכין עם הילדים, מחבר אותנו למקורות החומר והאור ולאווירת החג.



3. באותו אופן ממשיכים לקפל ולשבור את השעווה, עד לגודל הרצוי – רצועות של 4-5/10 ס"מ



2. מקפלים את דף השעווה לרוחב, קדימה ואחורה, עד לשבירה לשני חלקים שווים



1. חומרים: שני דפי שעוות דבורים 20/40 ס"מ, פתיל (חוט כותנה דק), מספרים וסרגל



בהצלחה וחג שמח!



5. מגלגלים ומהדקים



4. גוזרים את הפתיל מעט יותר מגובה הנר ומניחים על השעווה, בצמוד לאחד הצדדים הארוכים. מהדקים קלות עם האצבעות

הנרות המתקבלים לפי ההוראות לעיל בוערים כשעה. אפשר להכין נרות דקים או עבים יותר, לפי הגודל וזמן הבערה הרצויים. ניתן להשיג יריעות של שעוות דבורים במספר חנויות או ישירות מהמכוורות, במחירים שווים לכל נפש

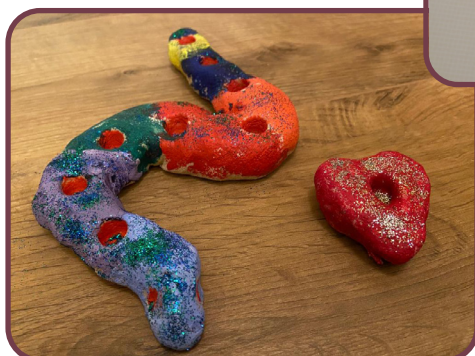


חנוכייה מבצק מלח



חנוכיית ירח עם פמוט לשמן בצורת כוכב או פרפר. מעשה ידי נועה ראטס

חנוכיית נחש עם פמוט לשמן בצורת לב. מעשה ידי רותם שני



1. מערבבים קמח לבן ומלח שולחן בכמות שווה, מוסיפים מים לקבלת בצק נוח לעבודה.
2. מעצבים חנוכייה כיד הדמיון הטובה עליכם, אפשר להיעזר בחותכני עוגיות.
3. לא שוכחים להשאיר שקעים לנרות.
4. מכניסים לתנור לשעתיים (לפחות) על 100-120 מעלות, עד שהחנוכייה מתקשה כאבן (תלוי בעובי ובכמות).
5. לאחר צינון, אפשר לצבוע עם צבעי אקריליק ולקשט בחומרים נוספים תודה לאולגה זוהר על הרעיון והמתכון



קטע 42: מה יפה יותר: מרבדי פרחים, או סדקים באדמת הנגב?

אחרי ששילם על חוויית הסדקים בחצי קילומטר נוסף של הליכה. הסדקים הבאים הם כבר על השביל עצמו וכוח השביליסטים לא נזקק לשום סטייה. שמם בישראל הוא 'סדקי אשבורן', כי הנחל שבו הם סדוקים נקרא, עוד מימי המנדט הבריטי, 'נחל אשבורן'. זוהי תופעה גאולוגית מרתקת של סלע גיר קשה, שמתחתיו שכבה של סלע קירטון רך, שנסחף ע"י המים הרבה שנים לפני המנדט הבריטי. הסחף גרם ליצירתם של הסדקים המרתקים האלה, שחייבו את יוסי שמע להכין תה צמחים משובח, שכמוהו אפילו הבריטים לא יודעים לעשות... אם התיאור הזה נשמע לכם כמו כירכוש, כנראה שלא הייתם בנחל כרכשת, היעד הבא של קטע 42. אחרי נחל אשבורן, מוליך השביל את הכוח אל לא פחות מאשר נחל כרכשת (סעדיה ודן אשכרי, תגידו, מאיפה השמות האלה, לכל הרוחות?). בכרכשת הזאת פוגש השביל את הקלדרה, שהיא לוע של הר געש עתיק שקרס אל תוך עצמו. הכוח נזהר לא ליפול לתוך הקלדרה, וגם מחרדון הצב שמייצג את נחל כרכשת בפני השביליסטים... עלייה קטנה ואחריה ירידה גדולה אל מושב ספיר בערבה, מסיימות 20 ק"מ צבעוניים ומהנים מאד של קטע 42 של שביל ישראל.

■ בשם השביליסטים – ניר רענן



פרחי יחנוק

בקטע 41 של שביל ישראל, מהר סהרונים לגב חולית, חשבנו, שיותר פרחים ממה שראינו במכתש רמון – אין חיה כזאת. טעינו! בקטע 42, מגב חולית לספיר, יש הרבה יותר פרחים! ויש גם סדקים שמזכירים לנו את נחל חווה... בשש ורבע, בבוקר שבת של שלהי חודש מרץ 2019, אחרי לילה רגוע בבית ספר שדה חצבה, יוצא כוח השביליסטים (גיל, לורן, שפייר, אלי קטן, יוסי שמע והח"מ) ברכב 4X4 של רן מחצבה, שעובד יחד עם לירון ממדגה הזורע והפך ל"מלאך שביל". יוצאים לדרך, למרות שאתמול בערב דיבר **דני רופ** על גשם ושיטפונות בנגב. מזלנו שאנחנו לא מנהלי ישיבת הסדר, מותר לנו לקחת סיכונים! ומלבד זאת, קטע 42 לא עובר בתוך קניונים כמו נחל צפית... הנסיעה בנחל נקרות יפהפייה. למי שגדול עליו 'שביל ישראל' – שיבדוק את האופציה של 4X4... כשמגיעים ל'**גב חולית**', אלי קטן מטמין בחול כמה בקבוקי מים לשביליסטיות שחר קטן ובר אלקבץ, שתגענה הנה עוד כמה ימים, בדרכן מאילת לדן. חצי שעה של צעידיה רגועה מסתיימת, כאשר השביל מחליט לנטוש את **נחל נקרות** ולהעפיל בעלייה מאומצת אל **הר יהב**. המאמץ שווה, כי בפסגת ההר זוכה הכוח להתכבד, בשמחה ובגיל, בקפה שחור נפלא שמשכיח, בעזרת התצפית הנהדרת, את תלאות ההעפלה. הירידה מהר **יהב** אל **נחל צבירה** מרהיבה כל עין, בזכותם של עמודי סלע מקסימים ועוד יותר מזה – בזכות מרבדים אינסופיים של פרחים, שצובעים את הנגב בשלל צבעים נהדרים. הנהדרים מכולם הם פרחי היחנוק, שבוקעים בכמה צבעים עזים ממעבה האדמה החולית, ומעוררים מחלוקת חריפה בתוך הכוח, מי יפה יותר: **יחנוק המדבר הצהוב**, או **יחנוק הדליות הצבעוני**? הפרחים כל כך צפופים כאן, עד שאי אפשר להתקדם בלי לדרוך עליהם, ולהצטער ולהתנצל בפני האומן, שעיזב את כל היופי הזה בנגב... באי רצון נוטש השביל את השטיחים הפרסיים האלה, ומתחיל לג'בלע לאזור הררי יותר, בו הפריחה מעטה הרבה יותר. אלא שבאן, על פי מצוות 'עמוד ענן', סוטה הכוח מהשביל כחצי קילומטר, כדי לצפות ב**סדקי קרקע** נהדרים, שמקיפים עץ שיטה בודד וענק. עומק הסדקים הוא עשרות מטרים, ומי שיירדם כאן בהליכה, עלול להתרסק לתוך תהום... בגלל הפחד או בגלל הפסקת הקפה, איש לא נרדם, והכוח שב אל בסיסו ('שביל ישראל') בשלום,

בכל עיתון שמכבד את עצמו ואת קוראיו צריך להופיע הורוסקופ, לפחות פעם ביוזב. מזל שאחד כזה פורסם בגיליון חנוכה של 'בשער' 1979. קוראי הכוכבים והמזלות של 'בשער' חוזים תמונה דומה מאוד גם בחנוכה הקרוב, ועל כן אנו מפרסמים אותו שוב. אין לראות בדברים ייעוץ או המלצה... / צוות הארכיון

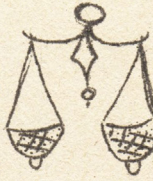
- 6 -

הורוסקופ השבוע לחברי הזורע

מדי שבוע צפויה לחברינו אכזבה. הורוסקופ השבוע של העתונות היומית אינו עונה על צרכיו של חבר הקיבוץ, כי הוא גזור למידותיו של הקורא העירוני. לכן החלטנו להגיש השבוע הורוסקופ לאוכלוסית הזורע המבוגרת והמתכבדת. נשמח לקבל תגובות.

מאזניים (22.10.-23.9.)

בהכנת הבצק לעוגה השתמשי במאזני הסבתא. אל תחני לילד "גולדסטאר" ואל תשימי "בזוקה" לעושה על הכורסה החדשה.



טלה (21.4 - 21.3)

הימנע מפניות למוסדות, פן תתאכזב. הסתפק בביצה אחת לארוחת בוקר. פתח את "על המשמר" בעמוד האחרון, את "ידיעות" בעמוד 7.



עקרב (21.11.-23.10.)

אל תלך לדואר לפני 12.30. שימי קמע על אוארך לפני לכתך לכלבו ביום ה' בערב.



שור (20.5.-28.4.)

היזהר מבחורה מחולחלת, לובשת סווידר אדום צמוד, המגיעה לאולפן החדש. גט ארוסה המת-אגרף עומד להגיע. חן חיוך רחב בהיכנסך למחסן הבגדים.



קשת (22.12.-22.11.)

אל תשימי לב לכלבים השחורים העוברים בדרכך, אך הימנעי מהתנגשות עם נגר בדרכו לעבודה. שאילתא יש לדחות בשבוע.



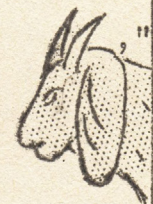
תאומים (21.6.-21.5.)

זהירות בדרכים מפני בעלי רכב צמוד, ורוכבות על חלת-אופן. אל תשאיר(י) מטריה בכניסה המערבית של חדה"א.



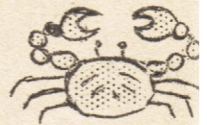
גדי (20.1.-22.12.)

אם יהיו לכם אורחים, אל תשכיבו אותם על מצעים סינחטיים, הם עלולים להיות אלרגיים. ביקור במרפאה בשעה 7.30 בבוקר יגרום תיסכול.



טרטן (22.7.-22.6.)

אם בנך הבכור קורא לך "חמור", אל תגיב, פן תסתכן בריב משפחתי. אל תונופלי אל אישך החוזר הביתה אחרי "מבט".



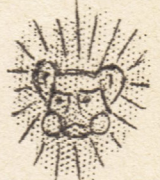
דלי (19.2.-21.1.)

אל תעשה השבוע תכניות לטיול בחו"ל. הקדימי שטיפת ראפה ליום רביעי. צפי לחדשות מרעישות במיפגש הרכילות עם השכנות.



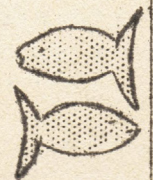
אריה (23.8.-23.7.)

שמור על נרות החנוכה שנוחרו לשנה הבאה או להפסקות חשמל בחודש הבא. חפש שכנים חדשים באר" ערב וצפה להפתעה נעימה.



דגים (20.3.-20.2.)

אל תריבי עם המטמלת של בתך הקטנה. קצרי בשיחת טלפון בתא מס.4, ביחוד בין שמונה ורבע לחשע פחות רבע בערב. הימנע בהצבעה חשאית, אם תהיה.



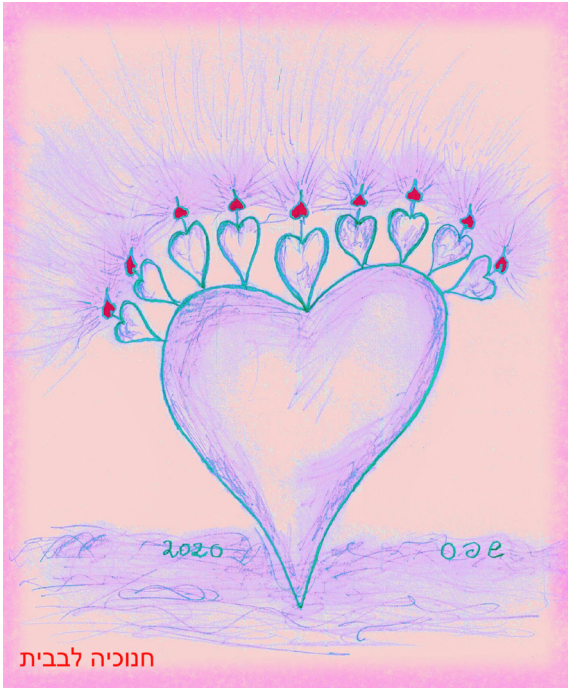
בתולה (22.9.-24.8.)

לבשי שמלת מיני בליל שבת וצפי להדים. אל תאמיני למה שתספר לך שכנתך מימין.





קווים לדמות



חנוכיה לבבית

צייר: שבתאי פרידמן

על תהליך החשיבה

אופציה א':

- איסוף/ קבלת מידע
- מיון/ סינון/ בירור נכונות המידע
- הצלבת המידע (סינתזה) מול מידע רלוונטי אחר בזיכרון, ו/או חיפוש מידע משלים ממקורות חיצוניים
- שקילת משמעויות אפשריות למידע ובחירת האפשרות המתאימה ביותר על בסיס לוגי (תובנה)
- בחינת אפשרויות השימוש בתובנה ובחירה באופציות המתאימות ביותר (מטרת פעולה)
- בחינת המחסומים לביצוע והטקטיקה לפירוק המחסומים, בחירת הדרך לבקרת ביצוע (תוכנית פעולה)
- אחרי פרק זמן של ביצוע – בחינה מחדש (Fine Tuning)

אופציה ב': להתנהל לפי מה שאמר הרב/כומר/אימאם/ביבי.

■ שבת שלום!

טיפת מיתולוגיה / אהוד דור



שלווה אולימפית

קיבלנו את הביטוי **שלווה אולימפית**, שמשמעותו: שלווה עילאית, בלי חדשות ותוכניות ריאליטי בטלוויזיה, בלי טרדות פרנסה ובית, ובניתוק גמור מהעולם והבליו.

שבת שלום (של שלווה אולימפית)

■ אהוד דור

עשר שנים של מלחמה נוראה עברו על **אלי האולימפוס**, עד שגברו על **הטיטאנים** (שליטי העולם הקדום) ועד שהשליכום אל מעמקי **הטַרְטוּס** – המדור הנמוך בשאול.

עייפים ורצוצים בחרו האלים המנצחים להתיישב על הר האולימפוס, וכך זכו לשמם: האלים האולימפיים. הם בהחלט היו ראויים למנוחה על פסגת ההר הגבוה ביותר ביוון (2,917 מטר), אלא שהמנוחה והשלווה מצאו חן בעיניהם ושוב לא רצו לוותר עליהן. בתור מנהיגי העולם הם חילקו ביניהם את תחומי האחריות. **זאוס** נמשח למלך האלים, **הדס** זכה להיות אל השאול, **אֶרְטֵמִיס** התכבדה להיות אלת הירח והצייד, **אֶפּוֹלוֹ** היה לאל השמש והאומנויות וכן הלאה.

עד מהרה דאגו אלי האולימפוס הבכירים, למנות תחתיהם אלים מדרגה נמוכה יותר, שיעשו את עבודתם. **אֶפּוֹלוֹ** מינה את **הֶלִיוֹס** להוביל יום יום את השמש ברקיע; **אֶרְטֵמִיס** האצילה מסמכותה ל**סִילְפֵנָה** שתקח אחריות על הירח בלילות, וכך נקבעו יתר קבלני המשנה. וכל אותו זמן היו מבלים האלים האולימפיים להנאתם על הפסגה העטויה בעננים, במזג אוויר שהוא נוח נצחית – כפי שכתב הומרוס. הם נהנים מנגינתו של **אֶפּוֹלוֹ** ומהרצאות העשרה שנותנות להם תשע **המוזות**, וכל העת הם שותים **נְקְטָר** ואוכלים **אֶמְבְּרוּזְיָה** וכך הם זוכים לחיי נצח. אין תְּמָה איפוא, שמאורח חיי האלים



לואיג'י סבאטלי, על האולימפוס, 1825



יעקב, תאומו הצעיר של עשו, המתואר כאיש תם יושב אוהלים, בבת עינה של רבקה, עוזב את בית ההורים בדרך לחרן למשפחת רבקה, לחפש לו אישה. בן תפנוקים, צרוחו על כתפו, יוצא לבדו למסע לא ידוע, שסופו – מי ישרנו.

המקרא, כדרכו, לא עוסק בנפתולי נפשו של גיבורנו. מאיזך, הוא דואג לעודד את רוחו של יעקב ולחזקו לקראת הבאות. כל זאת בחלום 'סולם יעקב'. מיסטיקה מחזקת, מגבירה את הביטחון העצמי, ומוסיפה כוח. כמה כוח? – מספיק כדי להרשים את רחל ורועי הצאן, בבואו לחרן:

"וַיְהִי כַאֲשֶׁר רָאָה יַעֲקֹב אֶת-רַחֵל, בַּת-לָבָן אַחִי אִמּוֹ, וְאֶת-צֹאן לָבָן, אַחִי אִמּוֹ; וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב, וַיִּגְלַל אֶת-הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר, וַיִּשָּׂק, אֶת-צֹאן לָבָן אַחִי אִמּוֹ." (בראשית כ"ט, י')

וכך, נישא על תהילת גיבור הבאר, מגיע יעקב לבית לבן דודו. יעקב, שכשמו הוא – סמל לעקלקלות, מסובכות ומפותלות, פוגש את לבן – תחמן לא פחות ממנו. כשהוא מבקש את ידה של רחל, בתו הצעירה של לבן, הוא מדייק מאוד בדבריו:

"וַיֹּאֲהֵב יַעֲקֹב, אֶת-רַחֵל; וַיֹּאמֶר, אֶעֱבְדָהּ שְׁבַע שָׁנִים, בְּרַחֵל בַּתְּהָ, הַקְּטָנָה." (בראשית כ"ט, י"ח)

יעקב אינו מכוון סתם לרחל, אלא לרחל בתו של לבן, ולא סתם בתו, אלא הקטנה. וכך נוצר ביטוי עברי, שקיים עד היום: "ברחל בתך הקטנה".

לי זה מזכיר את עקדת יצחק: "קח-נָא אֶת-בְּנֵךְ אֶת-יִצְחָק אֲשֶׁר-אֶהְבֶּתְּ, אֶת-יִצְחָק... (בראשית כ"ב, ב'). ועבורי, המקבילה הגברית (שהמצאתי כרגע) ל"ברחל בתך הקטנה" הוא "ביצחק, בנך האהוב"...

יעקב עובד שבע שנים עבור אהובתו רחל, ובליל כלולותיו אין מאושר ממנו. אך לתדהמתו – במקום לקום לבוקר ראשון של אהבה עם רחל, הוא מוצא את לאה נבוכה לידו. כן, יעקב, מי שגרם לאביו לומר: "...הקל קול יעקב, וְהִידִים, יָדִי עָשׂוּ." (בראשית כ"ז, כ"ב), שלא יתפלא ש"וַיְהִי כַבְּקָר, וְהִנֵּה-הוּא לֹאֵה... (בראשית כ"ט, כ"ה) אי האמון ביו השניים נמשך: יעקב ממשיך לרעות את צאנו של לבן ועושה עימו עסק: "אָעֶבֶר בְּכָל-צֹאנֵךְ הַיּוֹם, הַסֵּר מִשָּׁם כָּל-שֶׂה נִקְדָּה וְטָלוּא וְכָל-שֶׂה-חֹם בְּכֶשְׂבִּים, וְטָלוּא וְנִקְדָּה, בְּעֵזִים; וְהִיָּה, שְׂכָרִי." (בראשית ל', ל"ב).

לבן מקבל את תנאי יעקב, שבתחבולות גובה את החשבון מלבן:

"וַיִּקַּח-לוֹ יַעֲקֹב, מִקָּל לִבְנֵה לַח--וְלוּז וְעֶרְמוֹן; וַיַּפְצֵל בָּהֶן, פְּצָלוֹת לִבְנוֹת--מִחֹשֶׁף הַלָּבָן, אֲשֶׁר עַל-הַמְּקָלוֹת. וַיִּצָּג, אֶת-הַמְּקָלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל, בְּרִהְטִים, בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם--אֲשֶׁר תְּבֹאֵן הַצֹּאן לְשִׁתוֹת לִנְכַח הַצֹּאן, וַיַּחֲמֵנָה בְּבֹאֵן לְשִׁתוֹת. וַיַּחֲמֵמוּ הַצֹּאן, אֶל-הַמְּקָלוֹת; וַתִּלְדָּן הַצֹּאן, עֲקָדִים נִקְדָּים וְיִטְלְאִים." (בראשית ל', ל"ז-ל"ט)

וכך, עם שתי נשים, שתי פילגשים, אחד עשר בנים ובת ורכוש רב שעשה בעורמה, נפרד יעקב מלבן ושם פעמיו חזרה לארץ כנען. ויעקב, כמו יעקב. לא נפרד מלבן, אלא בורח עם כל אשר לו כגנב בלילה. הרי הוא יודע שהוא עבד על לבן...

לבן לא מוותר, רודף אחרי יעקב ושיירתו, משיג אותו, ולאחר דין ודברים כורתים השניים ברית, ואפילו מתעדים אותה בשטח:

"וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאָחִיו לְקַטּוּ אֲבָנִים, וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ-גָל; וַיֹּאכְלוּ שָׁם, עַל-הַגָּל. וַיִּקְרָא-לוֹ לָבָן, יַגְר שְׁהִדוּתָא; וַיַּעֲקֹב, קָרָא לוֹ גִלְעָד." (בראשית ל"א, מ"ו-מ"ז)

רוח של פיוס ממלאת את יעקב. לאחר שיישר את ההדורים עם לבן, הוא מתכוון להשלים גם עם אחיו עשו. אלא שמעשו הוא ירא. ממש מפחד:

"וַיֹּאמֶר, יַעֲקֹב, אֱלֹהֵי אָבִי אַבְרָהָם, וְאֱלֹהֵי אָבִי יִצְחָק: ה' הָאֵמֵר אֵלַי, שׁוּב לְאֶרְצְךָ וְלִמְוֹלָדְתֶּךָ--וְאִיטִיבָה עִמָּךְ."



ליאו רוט - יעקב והמלאך

הלילה קופץ עליו איש ונאבק איתו כל הלילה. סוף סוף מתחיל השחר להאיר והאלמוני רוצה ללכת. יעקב היה צריך לשמוח שהינה, סוף סוף הוא מתפטר מהבריון הזה שרב איתו, ובמקום זה הוא מעכב אותו ומבקש ממנו ברכה?

אולי יעקב מלמד אותנו מסר מאוד חשוב לחיים: בכל הזדמנות של אתגר, אל לנו לברוח, אלא עלינו לצאת מזה מבורכים יותר. מישהו מנסה לפגוע בך, להנמיך אותך – אתה לא נפגע, אלא רואה איך מתוך זה תוכל לצמוח.

יעקב אומר לעצמו: נלחמתי כל הלילה, יצאתי פצוע ועבשיו אחזור כך, אחרי שבזבזתי לילה? מה פתאום, "לא אשלחך, כי אם ברכתני!"

ואכן, המלאך מברך את יעקב ומשנה את שמו לישראל. כלומר, מה שעד היום היה נעשה בעקבה וברמייה – "יעקב" – יעשה מעתה בצורה ישרה ומתוכננת מראש: "ישראל" – בחילוף אותיות "לי ראש", וגם "אל ישר".

וכך, יעקב היוצא מכנען צעיר, מפוחד ונכלולי משהו, חוזר למכורתו איש אמיץ, בוטח בעצמו ובעיקר ישר – ישראל.

■ שבת שלום!

קִטְנֹתֵי מִכַּל הַחֲסָדִים, וּמִכַּל-הָאֱמֶת, אֲשֶׁר עֲשִׂיתָ. אֶת-עֲבֹדָה: כִּי בְמִקְלִי, עָבַרְתִּי אֶת-הַיַּרְדֵּן הַזֶּה, וְעַתָּה הִיִּיתִי, לְשָׁנֵי מַחְנוֹת. הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אָחִי, מִיַּד עֵשָׂו: כִּי-יָרָא אֲנֹכִי, אֹתוֹ--פָּן-יָבוֹא וְהִכֵּנִי, אִם עַל-בָּנָיִם." (בראשית ל"ב, י"ו-י"ב)

יעקב הולך לקבל את אחיו במנחה ומתנות, כדרך הימים ההם, כדי לרצות את עשו ולהניח את דעתו. התנ"ך לא מסתפק בזה:

"וַיִּקָּם בְּלִילָהּ הוּא, וַיִּקַּח אֶת-שְׁתֵּי נָשָׁיו וְאֶת-שְׁתֵּי שִׁפְחֹתָיו, וְאֶת-אֶחָד עֶשֶׂר, יְלָדָיו; וַיַּעֲבֵר, אֶת מַעְבְּרַיִם. וַיִּקָּם--וַיַּעֲבֵר, אֶת-הַנְּחָל; וַיַּעֲבֵר, אֶת-אֶשְׁרֵל-לוֹ. וַיִּוְתַר יַעֲקֹב, לְבָדָו; וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ, עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר. וַיֵּרָא, כִּי לֹא יָכַל לוֹ, וַיִּגַע, בְּכַף-יָרְכוֹ; וַתִּקַּע כַּף-יָרֶךְ יַעֲקֹב, בְּהֶאֱבָקוֹ עִמּוֹ. וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי, כִּי עָלָה הַשָּׁחַר; וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁלְּחֶה, כִּי אִם-בְּרִכְתְּנִי. וַיֹּאמֶר אֵלָיו, מַה-שָּׁמָּה; וַיֹּאמֶר, יַעֲקֹב. וַיֹּאמֶר, לֹא יַעֲקֹב יֹאמֶר עוֹד שָׁמָּה--כִּי, אִם-יִשְׂרָאֵל: כִּי-שָׁרִיתָ עִם-אֱלֹהִים וְעִם-אֲנָשִׁים, וְתוֹכַל." (בראשית ל"ב, כ"ג-כ"ט)

הסיפור הזה נשמע מוזר: יעקב שוכח כמה דברים קטנים מעבר לנהר וחוזר לבדו לאסוף אותם. באמצע

סוף פסוק

אחרי הכל שיר

כתמי אור / דליה רביקוביץ'

“בראשונה דולק אור אחד, עוד אחד ועוד אחד, ועוד אחרים. החושך יחלוף כליל. מתוך הצעירים, בני דלת העם, ייבקע האור בראשונה, אחר יליו אליהם האחרים, אוהבי הצדק והאמת, החופש והקדמה האנושית, היופי. ובהיות הנרות כולם דולקים, ישתאו וישמחו על העבודה שנעשתה. אין לך תפקיד חשוב ומביא אושר יותר מתפקיד השמש משַׁרְת האור.”

- בנימין זאב הרצל - 'המנורה', די וולט', דצמבר 1897



וּבַחֲמֹר הַזֶּה הָאֶפֶל נִטְבָּעוּ כְּתָמִים שֶׁל אֹר
וְלֹא נִשְׁמַע בָּהֶם קוֹל וְרַחֵשׁ בָּם לֹא יַעֲבֹר
וְהֵם בְּמֹ שְׁמֹן הַמֹּר נִגְרִים וְדוֹלְפִים מִן הַפֶּךָ.

וְהֵם נִגְרִים בְּבִשְׁמִים וְרִכָּה וְשִׁלְוָה תִּנוּעָתָם
וּבַחֲמֹר הַזֶּה הָאֶפֶל הֵם נִקְוִים לְמַבּוּעַ קֶטָן
וַיֵּשׁ בָּהֶם חֵן וְחִמְדָּה שְׁגוּאִים וְעוֹבְרִים עַל גְּדוֹתָם.

וּבַחֲמֹר הַזֶּה הָאֶפֶל נִבְעָה מִכָּרָה שֶׁל זָהָב
וְהַחֲמֹר הַזֶּה הָאֶפֶל מִגְלָה אֶת מַעֲמָקָיו
וַיֵּשׁ אַהֲבָה עֲנָגָה בֵּין הָאֶפֶל לְבֵין הַזָּהָב.

וְהֵם תְּבוּקִים וְשִׁלְוִים וְאִין בָּהֶם קוֹל וּמִשָּׁב
וְהָאֹר מִנְטָף וְנוֹשֵׁק אֶת הַחֲמֹר הַזֶּה בְּשִׁפְתָיו
וְהָאֶפֶל הוֹפֵךְ אֶת גּוּפוֹ כְּבָאָר לְכַתְּמֵי הַזָּהָב.

בַּחֲמֹר הַזֶּה הָאֶפֶל נִטְבָּעוּ כְּתָמִים שֶׁל אֹר
וְלֹא נִשְׁמַע בָּהֶם קוֹל וְרַחֵשׁ בָּם לֹא יַעֲבֹר
וְהֵם בְּמֹ שְׁמֹן הַמֹּר נִגְרִים וְדוֹלְפִים מִן הַפֶּךָ.



10 שאלות ותשובות עם מורן קבאסה

גיל: 38. מצב משפחתי: נשוי מזה 10 שנים לתניה. אבא של אלי (בת 8) ושני (בן 6). **מקצוע:** ב-8 השנים האחרונות, אני עובד במפעל 'פלדות' בעין חרוד מאוחד, כמנהל הנדסה ופיתוח. עיקר עבודתי היא תכנון מכונות מתחומים שונים, על פי הזמנה מלקוחות. לפני כן, עבדתי במפעל 'ערדא-פלסט' באבן יהודה, בהתחלה כאיש אחזקה ועד שהתמנית למהנדס המפעל. ראוי לציין, שעבודתי כל אותן שנים, היא ללא השכלה פורמלית בתחום ותוצאה של חיבור וגישה לתחומי המכניקה, עוד מגיל צעיר.



8 ספר משהו שלא יודעים עלייך.

בגיל 13 ישבתי שבוע במעצר במשטרה. זה סיפור די מטורף... בלילה לפני שהיינו אמורים לצאת לקייטנת הקיץ, משהו הפעיל נפץ על הדלת של מזכירות הקיבוץ והשאיר כתובת עם השם: "נעורים ז'ח'ט", כדי ליצור תחושה שזה סוג של פעולת נקם. אני הייתי שייך לאותה שכבת גיל ואמנם היינו, כמו בכל קיבוץ בגיל הזה, קצת 'בלגניסטים' – גונבים לפעמים טרקטורים וכדומה, אבל בלילה הזה ישנתי לתומי במיטה בבית הוריי ולא הייתי, כמו גם חבריי, מעורב בפיצוץ.

כשהתעוררתי מוקדם בבוקר, שמעתי את אבא מדבר עם שני שוטרים בתוך הבית, שאמרו לו שהיה פיצוץ במזכירות. השוטרים הסבירו, שהם מחפשים בבתי של בני הנעורים אם יש חומרי נפץ. אני, כאמור, לא הייתי מעורב בפיצוץ, אבל לעומת זה היה לי ולאחים שלי ארגז עם לא מעט תחמושת, שאספנו משאריות במטווח שליד הקיבוץ. כאשר השוטרים חיפשו בבית אחר חומרי נפץ, התגנבתי החוצה והחבאתי את הארגז עם התחמושת בגינה. שכן שלנו ראה אותי בשעת המעשה, לקח את הארגז ונכנס איתו לבית שלנו. הבנתי שהסתבכתי וברחתי מהבית בריצה, כשהשוטרים רודפים אחריי. כשתפסו אותי ניסיתי להתנגד, אבל בסוף הוכנסתי לניידת ולקחו אותי למשטרת עפולה. במשך שבוע חקרו אותי במצטבר כ-16 שעות ונפתחו לי תיקים על אחזקת חומרי חבלה, התנגדות לשוטר וכדומה, תיקים שבהמשך נסגרו.

בסופו של דבר הבינו במשטרה, שאין לי ולשאר הנערים מעורבות בפיצוץ ובהמשך גם נודע, שמי שעשה את זה, היה בכלל בחור מבוגר מאיתנו בכמה שנים טובות [השם שמור במערכת].

9 תכונה אחת בך, שהיית שמח להיפרד ממנה.

אני לא מצליח לקום בבוקר... מגיל צעיר ועד היום, אני לא מסוגל באופן עצמאי לקום בבוקר. בעבר, בעין חרוד, רכז העבודה היה בועט לי בדלת ומוציא אותי בכוח מהמיטה. כיום, אם תניה לא תעיר אותי, אני אקום רק במה שקוראים 'יקיצה טבעית' בשעות הצהריים. הבת אלי מוסיפה, שגם היא לא מצליחה לקום בבוקר ושקיבלה את התכונה הזאת בתורשה מאבא.

10 משהו שקשה לך איתו ומשהו שאתה אוהב בהזרוע?

קשה לי: קשה לי עם רמת הדיור שלנו. אנחנו גרים בבית מתפרק ולצדדי, הסיכויים לקבלת דירה משופרת אינם גבוהים. חוץ מהבעיה הזאת, אין לי שום דבר רע להגיד.

אוהב: יותר מכל אני אוהב בהזרוע את החברים שלי. יש לנו חבורה שאנחנו קוראים לה 'עוקף עמק' – סוג של פרודיה על 'סובב עמק'. לרוב נפגשים על המרפסת בביתו של רן סולומון ומעבר לכיף של הביחד, נרקמים שם גם לא מעט רעיונות ויוזמות לפעילויות, דוגמת ההתגייסות למאבק על עמק השלום וכדומה.

תודה למורן קבאסה, על גילוי הלב והנכונות לחשוף מעט מעצמו לכולנו. להתראות בעיתון הבא עם 'גיבור' או 'גיבורה' נוספים, שמוכנים לחשוף בפנינו מעט מרחשי, הרהורי וסודות ליבם. ובינתיים, תחשבו מה אתם הייתם עונים. ריאיון: דני נהב ■

1 זיכרון מעניין מהילדות?

אני בערך בן 7, יחד עם אחי שגדול ממני בשנתיים, מפרקים מנוע של סוסטוס. אבא שלי, שעבד במפעל הרהיטים של עין חרוד, היכן שנולדתי, והיה חובב אופנועים, הביא לי את אותו המנוע, במטרה שאתחיל לחוות פירוק והרכבה של המנוע, ללמוד מה זה 'טלטל', 'בוכנה' ושאר החלקים. שם, בגיל צעיר, התחיל הרומן שלי עם המכניקה בכלל ועם אופנועים בפרט.

2 מה הדבר האחרון שחיפשת ב'גוגל'?

חליפה נגד מים לילדים: בשבת הגשומה (21.11), כשהגלגל בואדי החל להסתובב בזכות הזרם, הבן שלי שני נכנס לפחות 3 פעמים לנחל ונרטב כולו. אז קיבלתי את הרעיון לחפש לבן הרטוב חליפה נגד מים, כמו שיש לדייגים, אבל שמותאמת לילדים, כדי שבעתיד יישאר יבש.

3 מהו התחביב הכי משמעותי שלך כיום?

רכיבה באופנוע שטח: אני רוכב מתי שרק מתאפשר לי, רכיבה בשטח בלבד ולא בכבישים. לרוב רוכב יחד עם חברים, כולל שלושה מהזרוע. הרכיבה יכולה להיות בסביבה הקרובה והיפה שלנו, אבל לא פעם מעלים את האופנועים על עגלה ומרחיקים לנופי המדבר.

4 מהו החטא הקטן שלך (ה"גילטי-פלז'ר")?

נסיעה במכונית במהירות גבוהה: אני לא יכול לנסוע לאט... אני לא נוהג במהירויות גבוהות בשביל ריגושים או כי ממחר להגיע לאן שהוא, פשוט התנועה בכביש זהה לי לאט מדי. ככה אני רגיל לנהוג, אבל רק כשאני לבד. יש לציין שעדיין לא קיבלתי דו"ח על נהיגה במהירות.

5 אם היו נותנים לך שעה – היכן בעולם היית הכי רוצה להיות?

הוואי: זה מקום מדהים. הוואי היא ה'מְכָה' של גולשי הרוח. אני, כמו כל בני משפחתי, אוהב מגיל צעיר לגלוש רוח, בים התיכון, בכנרת ובמאגרי המים. בבית דיברו הרבה על הייחוד בגלים ובגלישה בהוואי והיה לי חלום להגיע לשם ולגלוש בעצמי. אחרי שהכרתי את תניה, הגענו לשם וחיינו בהוואי כשנה. זה מקום שתמיד ארצה לחזור אליו.

6 מהו הפספוס שלך?

מעולם לא התמדתי במשהו מהתחביבים בהם עסקתי – גלישת רוח, רכיבת אופנועים, בניית כלי רכב, שחייה – כך שגיעו לרמה של מקצוענות. תמיד הסתפקתי בכך שזה נשאר בגדר תחביב, בלי ששאפתי ליותר מזה.

7 משהו שאתה שואף להגשים בעתיד?

אני שואף לממש פעילויות אקסטרים שמושכות אותי, כמו צניחה חופשית, רפטינג מטורף, טיפוס על הר רציני וכדומה. ביום הולדת 40, אני מתכנן לעשות טיול אופנועים חוצה יבשת. בנעוריי הייתה לי נגיעה לתחומי האמנות – ציור ובייחוד פיסול – ואני רוצה בעתיד לחזור לתחום זה ולמצות את היכולות שלי, שלעת עתה נזנחו.